

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z powództwa J.K. i K.K.

przeciwko D.S.

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 listopada 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 11 października 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) oddala wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym,

które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie*, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami albo jego wydania w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Natomiast skarżący przedstawiając, jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie skargi kasacyjnej „oczywiste naruszenie prawa” powinien wykazać kwalifikowany charakter tego naruszenia (por. m.in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100 i z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skonfrontowanie zaskarżonego orzeczenia z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, by spełniona została przesłanka oczywistej zasadności skargi, o której mowa wyżej. Oczywistej zasadności skargi skarżący upatrywali w rażącym naruszeniu przez Sąd Apelacyjny prawa materialnego jak i przepisów postępowania, tj. art. 23 k.c. i art. 233 § 1 k.p.c., ujętych w podstawach skargi. Skarżący podnieśli, że pozwany nazywając ich starymi, niedouczoneymi prostakami bez szkoły oraz świniami w ewidentny sposób naruszył ich dobra osobiste, wkraczanie zaś przez pozwanego na działkę skarżących, stanowi naruszenie ich spokoju domowego. Argumentowali, że Sąd Apelacyjny w sposób sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy, w tym zwłaszcza zeznania świadków A.M. i R.K..

W postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, a podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), czego nie respektują skarżący odwołując się

w podstawie skargi wprost do treści art. 233 § 1 k.p.c. Istota zarzutów skargi, z którymi powodowie wiążą jej oczywistą zasadność, polega na zakwestionowaniu poczynionych przez Sąd Apelacyjny ustaleń faktycznych i oceny dowodów, z których nie wynika, by pozwany kierował do skarżących w tym w trakcie zdarzenia z dnia 21 maja 2014 r. obraźliwe wypowiedzi czy gesty, ani by wdarł się bezprawnie na teren posesji skarżących i naruszył w ten sposób ich mir domowy. Niezależnie od tego, że – jak wskazano wyżej – Sąd Najwyższy związany jest dokonanymi przez Sąd *meriti* ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów, to wskazać należy, że skarżący nie wykazali, by Sąd Apelacyjny uznając, że zachowanie pozwanego nie nosi znamion naruszenia dóbr osobistych skarżących, naruszył w sposób kwalifikowany art. 23 k.c.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

Sąd Najwyższy nie uwzględnił wniosku pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego wobec zwrotu odpowiedzi na skargę kasacyjną (art. 132 § 1 k.p.c.) i złożenia kolejnej odpowiedzi na skargę (k. 310 – 313) po upływie dwutygodniowego terminu określonego w art. 398⁷ § 1 k.p.c. (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 października 1998 r., III CKN 805/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 79 i z dnia 20 sierpnia 2013 r., I UK 95/13, nie publ. oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2002 r., I CKN 926/00, M. Praw. 2002, nr 19, s. 868).